

[Justitsministeren.]

havde indledet i 1919—20, som en særlig Sundhedsforanstaltning af Hensyn til Kvinderne, vil jeg dog nævne, at den Skrivelse om Lægekontrol med Svangerskabsafbrydelser fra Kommissæren for Sundhedsvæsenet, Kaminsky, der er aftrykt som Underbilag 2 til Bilag 6, aldeles ikke tyder i den Retning. Han siger bl. a., at alle de medicinske Medarbejdere, i første Række de, der arbejder ved Kvindekonsultationerne, samt Jordemødre skal udvide Oplysningsarbejdet om Svangerskabsafbrydelsers Skadelighed og Utilladelighed betydeligt, især blandt Kvinder, hvem Svangerskabsafbrydelse er blevet nægtet. Man gør overhovedet, som det ærede Medlem vil se, alt muligt i Rusland, ikke blot for at straffe og for at hjælpe gennem sociale Foranstaltninger, men ogsaa for at paavise, til hvilken stor Skade, endog rent personlig, de mange Aars Svangerskabsafbrydelser har været for Kvindernes Helbred og Velfærd. Og hvis det ærede Medlem har set paa Statistikken, som findes i Underbilaget til Bilag 9, samt de Oplysninger, jeg fremsatte ved Sagens første Behandling, vilde han vide, at den meget skarpe Lovgivning i Rusland i Forbindelse med den stærkt ændrede Mentalitet hos de ledende Kredse har ført til ganske overraskende Resultater baade i Retning af Nedgang i Svangerskabsafbrydelserne og i Retning af Fødselstallets Stigen. Hvis vi herhjemme — selv om vi ikke har Diktatur — kunde komme lidt ind paa ogsaa at ændre Mentaliteten i den Retning, om ikke for andet saa af Hensyn til Landets Fremtid, og hvis den ærede kommunistiske Ordfører vilde interessere sig lige saa meget for sit Lands Fremtid, som de russiske Diktatorer paa dette Omraade gør det for deres Lands Fremtid, saa var vi betydeligt bedre hjulpet, end vi er med den Agitation, det ærede Medlem af politiske Grunde har ført herhjemme paa dette Omraade.

Ordføreren (Nina Andersen): De fremsatte Bemærkninger giver mig ikke Anledning til mange Udtalelser. Jeg vil dog finde det rigtigt at gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit.

Over for den gentagne Gange fremsatte Paastand om, at der mangler Klarhed i Formuleringen af § 1, Stk. 1, skal jeg sige, at jeg synes, at der ved det udtrykkelige Forlangende, at der skal være en alvorlig Fare for Kvindens Liv og Helbred,

netop er angivet en klar Linie for Lægerne at gaa efter. Naar det siges, at der netop for Lægerne skal være klare og enkle Bestemmelser, forekommer det mig i nogen Grad at være en Underkendelse af Lægestandens Evne til at opfatte.

En anden Ting, jeg gerne vilde omtale, er den i Forespørgsels Form fremkomne Paastand om, at der skulde være nogen Forbindelse mellem Nedgangen i Fødselstallet i Sverige og den seksuelle Oplysningsvirksomhed, som paa forskellig Maade drives i Sverige. I den Betænkning om „Seksuallfrågan“, som jeg allerede en Gang tidligere har omtalt, findes der en Udtalelse om Nedgangen i Fødselstallet, hvor der bl. a. staar, at i 1933 gik Fødselstallet ned under 14, hvor det siden da har holdt sig. Altsaa, i 1933 gik Tallet i Sverige ned paa sit hidtil laveste Stade. Det er da interessant at se, hvornaar denne organiserede seksuelle Oplysningsvirksomhed, hvortil Initiativet er taget dels fra privat Side, dels fra kommunal Side, begyndte i Sverige. Den første Klinik blev oprettet den 1. Januar 1933 — det var den i Malmø, og Fru Elise Ottosen Jensen, som allerede en Gang har været nævnt her, begyndte sin Virksomhed den 15. Oktober 1933. Det vil altsaa ses, at til Trods for den Virksomhed, der har været udfoldet, er Nedgangen i Fødselstallet i hvert Fald ikke blevet større.

Hvad angaar Spørgsmaalet om, hvorvidt denne Virksomhed skulde have været medvirkende til, at Ægteparret Myrdal udgav deres Bog, der ikke hedder noget i Retning af „Et døende Folk“, men hedder „Krise i Befolkningsspørgsmaalet“, hvilket er noget ganske andet, vil jeg gerne først bemærke, at Hr. Myrdal har været Formand for den Særkommission, som inden for Befolkningsskmissionen var nedsat vedrørende Seksualspørgsmaalet, saaledes at han altsaa er ansvarlig for følgende Konklusion i Kommissionsbetænkningen:

„Befolkningsskmissionen vil sammenfatte sine i dette Afsnit opnaaede praktiske Slutresultater paa følgende Maade. Det er ud fra forskellige Synspunkter af Betydning, at en individuel Raadgivning om den forebyggende Fødselskontrols rationelle Teknik staar til Almenhedens Tjeneste. Denne Raadgivningsvirksomhed bør i første Række udøves af Læger og i anden Række af Distriktsfødselshjælpersker og Barneplejersker. I Byerne, i Særdeleshed i de større Byer, bør særlige Poliklinikker for